

TEATRE

Barcelona veu
«Sentiments»,
que s'estrenarà
a Tàrraga

ARXIU MAR VALLE OROLA

Clara del Ruste

REDACCIÓ/Manresa

L'autor i director manresà de teatre Jordi Puri, el guionista suïssenc Jaume Esquiú, el músic de Puig-reig Sergi Cuenca i l'actriu barcelonina Clara del Ruste signen el muntatge Sentiments. Avui i el proper dia 18 de juny, a les 10 del vespre, hi haurà funcions al Circul Maldà de Barcelona (al número 5 del carrer del Pi), si bé l'estrena oficial es farà a Tàrraga.

Purté, que també dirigeix el muntatge, defineix Sentiments com un «concert, recital, teatre» que permet a Clara del Ruste «mostrar tots els registres que té». A dalt l'escenari, i acompanyada només per Sergi Cuenca al piano (autor de la música), l'actriu dona vida a una cantant d'òpera a qui els sentiments es converteixen en el seu vehicle d'expressió.

ART

Un artista manresà acusa l'Ajuntament de llençar una obra seva a les escombraries

SUSANNA ZAZ
Manresa

L'artista manresà Marc Antoni Malagarriga està disposat a arribar als tribunals si l'Ajuntament de Manresa no li retreuix el cost del cal·ligrama visual que va instal·lar a la Plaça de l'Om el 24 de maig passat i que, segons explica, va ser «arrencat» el matí del 26 pel servei municipal de neteja. La instal·lació, anomenada 'Trepitjant poesia' (de 7 x 20 metres, d'un plàstic especial que es pot trepitjar i netejar), ha acabat «a les escombraries, tot i que, oficialment, encara estic esperant que la regidoria de Cultura em digui on és l'obra i que ha passat amb ella». El regidor de Cultura en funcions, Ramon Fontdevila, explica a aïre a aquest diari que l'obra és «difícilment recuperable» i que «lamentava» aquest desenllaç, que atribuïa a «un excés de zel» dels serveis de neteja.

La instal·lació de 'Trepitjant poesia' es va fer amb motiu de la presentació en societat de la nova associació per a la promoció de les arts contemporànies Letineu, el 24 de maig. La instal·lació de Malagarriga contenia una quarantena de poemes de sis autors, i havia tingut la col·laboració de poetes i fotògrafs, a més del patrocini de les empreses Lluat i Color i Sarrí. «Havíem demanat tots els permisos necessaris per fer la instal·lació, que necessitava una instal·lació específica, i en cap cas no estava fixat quan s'havia de desmuntar», explica Malagarriga.

ARXIU LACRUU DE L'OM

Instal·lació de Marc Antoni Malagarriga, al terra de la Plaça de l'Om, el 24 de maig. Dilluns ja havia desaparegut

En veure que el cal·ligrama havia «desaparegut», l'artista es va adreçar a la regidoria de Cultura «per demanar què havia passat i per recuperar l'obra, però no en vaig treure l'aigua clara». Vuit dies més tard («després de trucar i demanar pel regidor i per la tècnica que m'havia atès i no poder parlar-hi»), un altre tècnic de Cultura li va confirmar que «la instal·lació havia anat a parar a les escombraries. Vaig demanar si m'ho podia posar per escrit i em va dir que havia de presentar una instància. I és el que vaig fer dimecres passat. Encara avui ningú no me

n'ha dit res. Han destruït una obra d'art que té un cost de producció de 12.000 euros. I el que entenc menys i el que em dol més és que ni tan sols no s'han disculpat i ningú no se'n fa responsable».

Per a l'artista manresà, però, no acaba de fer creïble que els serveis de neteja arrenquessin per iniciativa pròpia el cal·ligrama, una observació que mega Fontdevila: «ningú de l'Ajuntament, com a mínim de Cultura, no els va dir que arrenquessin l'obra. Ha estat un lamentable malentès». Segons Fontdevila, en els tràmits previs a la instal·lació «vam parlar del

temps que l'obra podria romandre a la Plaça, sense fixar data, però en cap moment de la seva conservació». En aquest sentit, continua Fontdevila, «si haguessin sabut tot això i també l'elevat cost de l'obra segurament hauríem d'haver fet un altre tracte». Segons Malagarriga, però, «el regidor sabia que parlàvem d'una producció cara». Fontdevila reconeix que en afers com aquest «l'Ajuntament té el seu punt de responsabilitat. Entenc que [Malagarriga] està en el seu dret legítim de fer el que fa, però l'Ajuntament difícilment podrà assumir aquesta despesa».

CRÍTICA/Música

MARC SERENA

Més enllà del hardcore

Standstill
Enric, Pitti, Carlotto, Elias i
Ricky.
Sala El Sielu, Manresa.
Dissabte, 7 de juny

Standstill marquen diferències perquè són poc ortodoxos. Han sabut anar un pam més enllà del hardcore amb només afegir uns quants moments estrictament de rock, aflixant el ritme cada dos per tres i prement quatre botons de la groovebox. Tot i ser tan poc severs, el seu últim disc s'ha convertit en referència entre els hardcore, fins i tot els més este-

tes, alhora que ha funcionat per a molts d'entrada al gènere.

En directe combinen aquestes dues facetes per agradar a tothom: poden ser durs i populars alhora. En no tenir tants instruments pel repertori més diris satisfan els que no entenen el seu mini CD acústic (The Latest Kiss). A la vegada mantenen alguns debès típics veritats, com a abra sobreactiu (o potser no?) durant tota l'actuació, cosa que els fa molt més atractius.

A Manresa, però, es devien quedar al·lucinat. El seu últim disc, Memories Collector (BCore, 2002), ha estat considerat un dels millors de l'any per moltes revistes musicals. Venien d'estar tot un mes per

Alemanya, en una de les gires que els han portat per Europa. Vaja, que les coses no els poden anar gaire millori que tenien moltes rasons per aterrar al pla de Bages amb certes pretensions, si no s'haguessin trobat, és clar, que al concert només van assistir una trentena de persones.

Per sort, a l'hora de la veritat van deixar les pretensions a casa i van actuar com si els poquets fossin moltíssims i van aconseguir que els altíctims fossin els altres. La trentena va escoltar una bona demostració que el seu directe correspon als seus discos i que, per tant, és també de talla europea. Els que no hi eren que ho comprovem al CD.

Standstill, a El Sielu